

Никола Вапцаров
Рибарски живот

Ти виждаш:
издути платна,
луна на небето излезла,
и мислиш:
живот е това,
живот преизпълнен с *поезия*.

Отгоре –
изгряват звезди.
Небето –
седефено свети.
От сушата
кроткият бриз
с ръката си
къдри
морето.

Ех,
волен рибарски живот,
описан
във толкова песни!
На мачтата – бяло платно...
Така да описваш
е лесно. –

Турни му „безкрайно море“,
залей го излеко
с синило
и всичко излиза добре –
картинно
и мило.

А туй,
че със вълчи зъби
студеният вятър ни хапе
и като тежки
сачми
те бият смразените капки?

Прогизнал
се връщаш дома

от влага.
А лодката зее.
И в кърмовия долап
две риби
във мрака сребреят.

Христос да би слязъл
сега
с две риби
какво ще направи?
От мъка –
очите горят,
гърдите –
омраза задавя.

На покрива
в рядката тръст
дъждът се полека ощежда.
Заспиваш.
И после в съня
изгрява далечна надежда...

Ех,
черен човешки живот!
Рибарски живот! –
неизвестност.
Не мож го разправи,
а то –
иди, че реди го на песен...

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11424>]